

Sygn. akt III CZ 399/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki (przewodniczący)

SSN Beata Janiszewska (sprawozdawca)

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa H. G.

przeciwko K. G.

o alimenty,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 listopada 2022 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 16 sierpnia 2022 r., sygn. akt XI 1 WSC 7/22,

**odrzuca zażalenie.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 maja 2022 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił w zasadniczej części apelację pozwanego K.G., wniesioną od wyroku Sądu pierwszej instancji w sprawie o alimenty z powództwa małoletniej H.G., reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową E.W.

Pozwany, działając osobiście, 7 lipca 2022 r. wniósł pismo zatytułowane „zażalenie na Wyrok Sadu Okręgowego”; pismo to obejmowało m.in. wniosek o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego oraz zasądzenie alimentów w niższej kwocie. Sąd drugiej instancji potraktował pismo skarżącego jako skargę kasacyjną

i, postanowieniem z 16 sierpnia 2022 r., odrzucił ten środek zaskarżenia, wskazując, że w sprawach o alimenty jest on niedopuszczalny.

Następnie, pismem z 12 września 2022 r. (data stempla pocztowego na kopercie przesyłki), skarżący ponownie wniósł „zażalenie” na wyrok z 12 maja 2022 r. oraz zażalenie na postanowienie z 16 sierpnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Krakowie drugie z tych zażaleń przedstawił Sądowi Najwyższemu.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zażalenie podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 87<sup>1</sup> § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Wprawdzie art. 87<sup>1</sup> § 2 k.p.c. przewiduje wyjątki od tej zasady, jednakże nie wystąpiły one w niniejszej sprawie.

Przymus adwokacko-radcowski ustanowiony w art. 87<sup>1</sup> § 1 k.p.c. obejmuje wszelkie postępowania, które przynależą do właściwości Sądu Najwyższego. Zasadniczo wniesienie pisma z naruszeniem art. 87<sup>1</sup> § 1 k.p.c. skutkuje jego zwrotem, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 130 § 5 k.p.c.). Odmienny skutek przewiduje m.in. art. 398<sup>6</sup> § 3 w zw. z art. 398<sup>6</sup> § 2 *in fine* k.p.c., znajdujący odpowiednie zastosowanie w sprawie na podstawie art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. Nieusuwalna wada zażalenia, polegająca na wniesieniu go przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej, stanowi *verba legis* inną przyczynę niedopuszczalności tego środka zaskarżenia i powoduje konieczność odrzucenia zażalenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, 3 czerwca 2015 r., V CZ 25/15, 7 maja 2014 r., II CZ 19/14, 26 stycznia 2022 r., III CZ 40/22).

Na marginesie należy zauważyć, że od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 12 maja 2022 r., jako wyroku Sądu drugiej instancji, wydanego w sprawie o alimenty, pozwanemu nie przysługiwał żaden środek zaskarżenia wnoszony do Sądu Najwyższego, a w szczególności zażalenie. Skoro skarżący dążył do poddania kontroli prawomocnego wyroku, a żaden przepis szczególny nie przewiduje w tym przypadku wniesienia innego środka zaskarżenia, to kontrola orzeczenia Sądu drugiej instancji mogłaby nastąpić jedynie przy pomocy skargi

kasacyjnej (art. 398<sup>1</sup> § 1 k.p.c.); rzecz jednak w tym, iż w sprawach o alimenty skarga taka nie przysługuje (art. 398<sup>2</sup> § 2 pkt 1 k.p.c.). Niedopuszczalność wniesienia tego środka zaskarżenia stała się podstawą postanowienia Sądu Okręgowy w Krakowie o odrzuceniu skargi kasacyjnej, zaskarżonego przez pozwanego odrzuconym obecnie zażaleniem. Nietrafne jest przy tym wyrażane przez skarżącego *implicite* założenie, że skoro w sprawie nie przysługuje mu skarga kasacyjna, to może on wnieść zażalenie.

Z przytoczonych względów zażalenie wniesione przez skarżącego podlegało odrzuceniu.

[as

at]